

РАЗГОВАРЯЩИЯТ С ДЕЛФИНИ

Военните си отидоха. Най-хубавото кътче край морето до нашето градче вече не е заградено с бодлива тел, не само защото мародерите роми я изкрадоха, а защото няма вече военна база. Помня как още на младини този скалист нос привличаше любопитството ми, но достъпът до него беше невъзможен – казваха, че преди време военните дори били стреляли по един лодкар, изхвърлен от вълните на техния бряг, та бяха изкарали акъла на бедния човечец.

И ето, този бряг вече е ничий и аз, макар и вече не в първа младост, взех плавниците и харпуна и тръгнах да го разгледам. Няма да забравя трепета, с който прекрачих прага на портала, от който вече липсваше желязната врата, продадена вероятно за старо желязо. Огледах се наляво-надясно, но не видях жива душа. А трябваше да има все пак някой – казваха в градчето, че бизнесмени вече били купили от държавата най-хубавите кътчета.

Тръгнах към дългия кей, който белееше в далечината на фона на тихото море. Вървах по грапавия бетон към едноетажната постройка, която преграждаше пътя ми. Заобиколих я и продължих към края, където кеят правеше чупка под формата на буквата „П“. Там имаше ново заграждение, този път от висока телена мрежа и червен надпис на стената: „СЕКРЕТЕН ОБЕКТ. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Влязох предпазливо, и да си призная с известен страх. Ако вече не беше секретен обект, да бяха изтрили поне надписа! Вратата на оградата обаче беше отворена, а на самия ръб на кея видях да седи мъж по бански.

Тръгнах към него и чух някакъв двоен електронен звук, който идваше откъм него. Такъв странен звук не бях чувал! Какво е това?

- Здравейте! – извиках, но мъжът не се обърна, макар да седеше на двайсетина метра от мене. Във водата пред него плуваха две големи червени кълба с някакви антени отгоре. Звукът явно идваше оттам.

Поколебах се. Дали пък обектът не беше наистина действащ? Но защо тогава няма охрана? За да не съжалявам, че съм бил напразно път дотук, се съблякох тихо, извадих от сака маската и плавниците, заредих харпуна и безшумно влязох в морето. Както и предполагам, водата беше бистра и дълбока. Очаквах тук да има морски кефал – той тъкмо такива закътани места търси. Половин час по късно, премръзнал, и без да зърна и една риба, излязох от водата.

Този път мъжът ме видя, стана и тръгна към мене.

- Здравейте, какво правите тук? Петьо, ти ли си? Ти си, разбира се. Как дойде, че не те видях? Тук рядко идват хора – още се страхуват.

Избърсах с шепа водата от лицето си и се взрях в мъжа срещу мене. Димо, моят съученик. Беше ихтиолог – специалист по рибите. Не бях го виждал от години. Последния път го зърнах в Созопол да прави мидена ферма.

- Извиках, но ти не ме чу.

Димо свали от врата си някакви слушалки.

- Слушах делфините. Опитвам се да разговарям с тях.

- Делфини? Сега разбирам, защо не видях пукната риба. Какво правят тези делфини тук? Не знаех, че има. И как така ще разговаряш с тях – те не могат да говорят.

- Напротив. Дори са много бърбиви, но не знаем езика им. Аз от двайсет години се занимавам с тях. Бях психолог при военните. Доскоро. Сега съм без работа. Но приятелите си не мога да забравя – посочи той с жест към водата. – Затова купих сградата на бившата си изследователска лаборатория и по цял ден съм тук. Пиша книга.

- За какво им е на военните да изучават делфините? Да не би да искат да направят и тях войници?

- Искаха. В миналото са ги обучавали да поставят мини на вражески кораби. Сега обаче враговете ни станаха приятели и моята задача беше да ги отуча да слагат мини. Те обаче се привързаха към мене и продължават да идват тук. Много са дружелюбни.

- А какви са онези червени топки във водата? И какви бяха тези странни звуци, които издаваха?

- Това са подводни микрофони, чрез които разговарям с делфините. А наскоро си взех специален компютър, който програмирах да разбира езика им. Искаш ли да чуеш?

Димо тръгна към червените топки, подаде ми слушалките, после включи някакъв контакт. Откъм червените кълбета се появиха същите онези странни звуци, а в слушалките чух електронен глас:

- Какъв беше този човек с харпун? Враг или приятел? Кажете ни – враг или приятел? Кажете враг или приятел? Враг или приятел?

Погледнах безпомощно към Димо. Той сложи слушалките на ушите си и каза:

- Спокойно, това е мой приятел. Лекар е. Да, лекар е човек, който спасява хората, когато са болни или са пострадали. Делфини? Дали лекува делфини? – Димо погледна към мене и аз уплашен поклатих глава. В този миг един делфин изскочи от водата на метри от нас, описа красива парабола и цопна обратно. Димо продължи:

- Добре, ще го попитам дали може да помогне на Симо.

- Какво става? – попитах смаян. – Как е възможно делфините да говорят така смислено? Направо съм поразен! Да не е някаква шашма? – посочих червените кълбета.

- Не е шашма, разбира се. Делфините наистина са много интелигентни. Питат дали можеш да помогнеш на един от техните – оплел около тялото си парагада от въдици за калкан, някои се забили в кожата му и сега страда. Влязох с акваланг под водата и се опитах да му помогна, но не мога да извадя въдиците. Трябва май да се среже кожата, но това може да направи само лекар. Ти нали си хирург?

- Хирург съм, но хуманен, а не ветеринарен. Но ще опитам да направя нещо. Има ли още въздух в акваланга ти? А остро ножче?

Изтичахме до къщата, аквалангите бяха два, пълни почти докрай с въздух. Димо ми даде и едно съвсем ново сгъваемо ножче.

Нарамихме подводните апарати и скочихме във водата. Димо – напред, аз – след него. Влязохме в самата буква „П” на кея. Върху бетонната плоча лежеше неголям делфин, а около него се суетяха няколко по-големи.

Приблжих и видях дебела найлонова корда, омотана около главата на делфина, и няколко големи въдици, забити дълбоко в кожата му. Тъканта около тях беше подута и явно възпалена. Сложих бавно длан върху нея и делфинът трепна. Погледна ме с тъжното си око, а приятелите му се скупчиха около него и сякаш го увещаваха. В един момент те повдигнаха пострадалия си другар и го съпроводи до повърхността. Чу се шумно издишване и поемане на въздух, после той отново легна кротко на мястото си.

Извадих ножчето, хванах куката, погледнах Димо, после окото на пациента и забих острието. Делфинът трепна, а от разреза потече кръв. Дръпнах въдицата и тя изскочи. Повторих същото още четири пъти. Когато всички куки бяха извадени, размотахме кордата. На едно място обаче тя беше направила дълбок срез в тъканта. Нужно бе да се зашие и лекува. Обясних това със знаци на Димо. Накрая се престраших и погалих пациента си по муцуната. Той кимна с глава и ме погледна сякаш с благодарност. Изплувахме, а Димо, още не свалил апарата от гърба си, грабна слушалките и микрофона. Съпровождащите делфини плуваха наблизко, извадили глави навън. Щом разбраха, че на другия ден трябва да зашият раната, се гмурнаха обратно.

- Утре ще го изкарат тук, на дървения хелинг – каза Димо – няма нужда да правиш шева под водата. А и Симо сега ще е много по-подвижен без тези куки в главата. Нашите приятели ти благодарят за всичко, което правиш за него.

На следващата сутрин, понесъл спешното медицинско куфарче и комплект яки хирургични игли, бързахме с Димо към кея. Усетили приближаването ни (по вибрациите на стъпките, каза Димо), няколко делфина подадоха глави над водата. После се гмурнаха и след минута Симо, придружен от приятелите си, бавно заплува към дървената скара, плаваща над водата досами брега. Раните вероятно още го боляха, но успя да се изхвърли върху дъските. Слязох долу, почистих раната, пъхнах в нея каучуков дрен и я заших едро с няколко шева. Страхотно здрава е делфиновата кожа. Като гутаперча е! Половин час по-късно свърших операцията, извадих опаковка с антибиотик и погледнах към Димо:

- Колко кила тежи според тебе този приятел? Стотина? Ето ти две капсули.

Димо взе лекарството, извади от торбата една риба, пъхна капсулите в устата ѝ, и я показа на Симо. Той отвори с мъка устата си и Димо метна рибата в нея.

- Утре пак ще трябва да му дадем лекарство. Поне пет-шест дни. Раната е започнала да се инфектира – рекох, – както и раните от куките. Димо взе микрофона и слушалките и каза няколко думи на делфините. Те дойдоха и помогнаха на приятелите си да се смъкне надолу по дъските, докато тялото му се потопи във водата, а главата му остана навън, за да може да диша. Малките вълнички кротко плискаха върху него. Така щеше да прекара нощта. Димо поговори още малко с делфините и си тръгнахме.

Бяхме вече в къщичката и моят съученик ме канеше да пийнем по чашка, когато дочухме глъчка откъм кея. Видяхме гумена лодка и от нея да слизат неколцина мъже.

- Мародерите! – извика Димо и взе един железен прът. – Идвай с мен! Бързо!

Видях един харпун на лавицата, грабнах го си и хукнах след него. Стигнахме на мястото, когато двамина с големи ножове режиха късове от тялото на Симо, а той ги гледаше с ужасени очи. Опитваше се да избяга, но не му стигаха силите.

- Махайте се, вагабонти такива! – викна Димо и насочи към тях пръта. – Махайте се или ще ви счупя главите! Аз заредих харпуна и го насочих към тях.

- К'во бе, бате – тая риба и без това ще умре. Що да не отрежем по едно парче да нахраним лицата? – обади се един, докато другите гребяха бясно с греблата.

Не издържах и стрелях с харпуна по лодката. Не улучих и стрелата с тризъбец цопна на метър от нея.

Скочихме с Димо при делфина. Гледката беше ужасна. От двете страни на тялото на Симо зееха огромни рани – бяха извадили и двете рибици покрай гръбнака му. Той потрепваше с плавниците си и отчаяно клатеше опашка. Мислех, че делфините не плачат но сега ясно видях как от голямото му око се стичаше сълза. Водата наоколо беше почервеняла от кръв. Приятелите му тревожно плуваха наблизко. После изведнъж се гмурнаха и полетяха към лодката на убийците. Миг по-късно тя бе подхвърлена високо във въздуха и от нея с писъци изпадаха четири черни тела. После – тишина.

Минута по-късно тихата водна повърхност до кея се разпука и от нея подаде глава огромен делфин. В устата си държеше моята стрела с тризъбец, която бях изстрелял по мародерите. Приличаше на бог Нептун – строг и достолепен в своето величие.

А дали не беше истинският Бог Нептун?

Тогава в съзнанието ми коварно изплува един спомен: седим с приятелите ми край палатката и дъвчим сушено делфиново филе. Продаваха го в магазините по лев кило. С бира вървеше добре. Бяха шейсетте години на миналия век. После забраниха делфинолова.

Милчо Касъров, 16.03.2013 г.